

Hoofdstuk 1

Oerwateren

De rivier meanderde in deze donkere nacht door het lage polderland. Boven het water hing als een zachtgele nimbus de maan. Haar licht brak op de golven in duizenden watervonken uiteen en kleurde de hemel zwartblauw.

Aan gene zijde van de rivier doemden de donkere contouren van de Biesbosch op. Achter de zwarte wilgen bevond zich het land van eb en vloed waar je in de talloze krekken gemakkelijk kon verdwalen.

Aan deze zijde van de rivier verhief de dijk zich uit de drassige polderbodem omhoog. Nat glimmende pieren strekten hun armen uit in de brede stroom. Op de uiterste punt van de pieren stonden palen waaraan eenzame rivierlichten hingen, die voorbijvarende schippers de weg over het donkere water wezen.

Op de dijk stonden aan weerszijden huizen. Op sommige plekken liepen vanaf de dijk stegen (die 'stoepen' werden genoemd) als landinwaartse pieren naar beneden. Na enkele honderden meters eindigden ze; daarachter begon het polderland. De stegen hadden namen als Salonstoep, Poelenstoep, Jordaanstoep en Korverstoep. Aan weerszijden ervan waren armoedige stoephuisjes gebouwd.

In de Korverstoep was een huisje tegen de bakkerij op de dijk aangebouwd. De muren waren van zachtgele IJsselsteentjes. De groene voordeur bracht je in een kleine woonkamer met één raam dat uitkeek op de dijk. Waar ooit de bakkersoven stond was nu een slaapkamer gemaakt. Op de zolder was een slaapkamer met een dakraam.

Achter dit dakraam huilde op Allerheiligen in het jaar onzes Heeren 1964 een pasgeboren kind. Waldo was zijn naam. Waarom huilde hij? Was het omdat de baakster wilde dat hij zou huilen omdat het goed voor zijn longen was? Of vroeg hij zich af waarom God hem de koude wereld in zond? Werd hier het heimwee geboren?

Bij Waldo's vader en moeder en bij zijn kleine zusje Adriana was blijdschap over zijn geboorte. Moeder was erg verzwakt maar sterkte langzaam weer wat aan. Waldo dronk en sliep goed en lag vaak stil voor zich uit te staren in zijn wieg.

Enkele weken na Waldo's geboorte brak de zondag aan waarop hij gedoopt zou worden. Adriana keek toe hoe moeder de doopjurk, die ze uit haar trouwjurk had gemaakt, uit de kast pakte en Waldo aantrok. Ze legde Waldo in de kinderwagen. Vader duwde de kinderwagen de steile stoep op en gaf daarna de wagen aan moeder over. Oma van vaderszijde stond al op de dijk te wachten. Zij zou Waldo straks de kerk in dragen.

Gezamenlijk liepen ze over de dijk naar de kerk. Ze gingen de consistorie binnen en werden begroet door de dominee, de broeders van de kerkenraad en enkele andere doopouders. Toen het tijd was, vroeg de ouderling van dienst om stilte. Hij deed een gebed. Daarna liepen ze achter de dominee en de broeders aan naar de voorste bank in de kerk, waar ze op aanwijzen van de koster gingen zitten.

Het werd volkomen stil. Iedereen in de kerk bad het gebed voor de dienst. De dominee beklom de trap van de preekstoel. Hij keek de gemeente aan. Hij hief zijn handen op en sprak de eeuwenoude woorden van de Goddelijke groet uit.

Waldo bleef samen met oma en Adriana achter in de consistorie. Zij wachtten tot de koster hen zou komen halen. Ze luisterden

via een speaker die in de consistorie hing mee met de dienst. De ouderling las de wet des Heeren en een perikoop uit het Woord Gods. Daarna las de dominee het Doopformulier.

Terwijl de gemeente zong, kwam de koster de oma en de kinderen halen. De grootmoeders liepen achter hem aan de kerk in en gaven de kinderen aan de moeders.

De dominee kwam de preekstoel af ging bij het doopvont staan. Waldo's vader en moeder gingen op aangeven van de dominee daar ook staan. Vader haalde het briefje waarop de doopnaam stond uit zijn binnenzak en gaf dit aan de dominee. De dominee las de naam van de dopeling voor en sprak de doopwoorden uit: 'Ik doop u in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen'. Terwijl buiten in de koude wereld de oerwateren langs de dijk stroomden, vloeiden binnen in de warme kerk de wateren Gods over het voorhoofd van Waldo.